

**BALTIJAS
SIMFONISKAIS
FESTIVĀLS 2017**

LATVIJAS
NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS
ORĶESTRIS

Latvija 100

2017. gada 1. decembrī
Lielajā ģildē

BALTIJAS SIMFONISKAIS FESTIVĀLS
BALTIC SYMPHONY FESTIVAL

**BALTIJAS PIRAMĪDA
THE BALTIC PYRAMID**

BSF KAMERORĶESTRIS
BSF CHAMBER ORCHESTRA

Diriģents | Conductor
Guntis KUZMA

Atskaņojuma vadītājs | Leader
Georgs SARKISJANS

Koncertu ieskaņo Latvijas Radio 3 "Klasika"
The concert recorded by the Latvian Public Radio 3 *Klasika*

I DAĻA

Raminta ŠERKŠNĪTE (*Raminta Šerkšnytė*, 1975)

De profundis ("No dzelmes", 1998)

Pirmatskaņojums 1998. gada 16. maijā Druskininku Svētās Jaunavas Marijas baznīcā | Svētā Kristapa kamerorķestris, diriģents Donats Katkus

12 minūtes

Jānis IVANOVŠ (1906–1983)

Poema luttuoso ("Sāpju poēma", 1966)

Pirmatskaņojums 1966. gada 7. decembrī Rīgā | LNSO, diriģents Edgars Tons

12 minūtes

Arvo PERTS (*Arvo Pärt*, 1935)

Fratres solovijolei, stīginstrumentiem un sitaminstrumentiem ("Brāļi", 1977, red. 1992)

10 minūtes

II daļa

Pēteris ČAIKOVSKIS (*Pyotr Tchaikovsky*, 1840–1893)

Serenāde stīginstrumentiem Domažorā op. 48 (*Serenade for Strings*, 1880)

I. *Pezzo in forma di sonatino: Andante non troppo; Allegro moderato*

II. *Valse: Moderato; Tempo di valse*

III. *Élégie: Larghetto elegiaco*

IV. *Finale (Tema russo): Andante; Allegro con spirito*

Pirmatskaņojums Sanktpēterburgā 1881. gada 18. oktobrī (pēc vecā stila)

30 minūtes

BALTIJAS SIMFONISKĀ FESTIVĀLA KAMERORĶESTRIS

Lietuvas Valsts SO mūziķi

Zbignevs Levickis | *Zbignevas Levickis* – I vijole

Dainora Čepliene | *Dainora Čeplienė* – II vijole

Benedikts Valeika | *Benediktas Valeika* – alts

Arns Karolis Kmieliauskas | *Arnas Karolis Kmieliauskas* – čells

Igaunijas Valsts SO mūziķi

Kaiu Talve | *Kaiu Talve* – I vijole

Mīna Lānesāra | *Miina Laanesaar* – II vijole

Jūlija Makarina | *Julia Makarina* – alts

Regina Udoda | *Regina Udod* – kontrabass

Latvijas Nacionālā SO mūziķi

Georgs Sarkisjans, Aleksejs Bahirs, Indulis Cintiņš, Ilze Kirsanova, Liene Neija-Kalniņa, Oskars Siliņš – I vijole

Arvids Zvagulis, Margarita Ogibalova, Kristiāna Ozoliņa, Beāte Račko – II vijole

Arigo Štrāls, Liene Beitāne – alts

Ieva Upatniece, Dace Zālīte, Jānis Rinkulis – čells

Raivo Ozols, Toms Timofejevs – kontrabass

Ernests Mediņš – klaves (kociņi), lielā bungā

Kultūras ministrija

NACIONĀLĀ SIMFONISKĀ ORKESTRA

Pastaiga

VOLVO

NEIBURGS

Garage

demokrātiskā vīna bārs

DELFI

lāiks

ŠERKŠNĪTE

Raminta ŠERKŠNĪTE uz Lietuvas klasiskās mūzikas skatuves parādījās 20. gadsimta pašās beigās, un patlaban viņa ir viena no pasaulēs zināmākajām Lietuvas komponistēm. Komponistes kolēģi muzikologi viņas mūziku attiecina uz postromantismu, kas inkrustēts ar minimālismu, džezu un modernismu. Būdama labi skolota profesionāle, Raminta Šerkšnīte raksta emocionāli intensīvu, izteismīgu un tajā pašā laikā racionāli būvētu mūziku.

Lietuvas Mūzikas informācijas centra mājaslapā teikts: “Rietumu mūzikas konstruktīvais aspekts te satiekas ar austrumiem raksturīgu kontemplāciju un trauslu izsmalcinātību. Viņas mūzikā var saklausīt dažādu psiholoģisko stāvokļu plašu spektru – no rāmas meditācijas un nostalgiskām melanholiskām noskaņām līdz dramatiskam izteismīgumam un vitālas enerģijas izvirdumiem. No otras puses, daudzas viņas kompozīcijas sliecas uz krāsainu skaņu ainavu pusi, kur šķietamais iedvesmas avots ir eksaltētas refleksijas iz dabas. Pēc komponistes vārdiem, kompozīcija ir noteikts piepaccelts prāta stāvoklis, ko materializē skaņas, un tā iespaidīgumu nosaka komponista tehniskā meistarība.”

De profundis ir Ramintas Šerkšnītes diplomdarbs, absolvējot Lietuvas Mūzikas un teātra akadēmiju. Tas guvis plašu starptautisku ievēribu un stabili iekļāvies Eiropas kamerorķestru repertuārā. Komponiste saka: “Šis ir izteikti ekspresīvs trijdaļīgs darbs, kurā dominē tumšas un dramatiskas noskaņas. Tā pamatā ir maza terca un simetriska ritma formula, balstīta uz sešpadsmitdaļnotīm. Divpadsmit notis sadalītas divos vienlīdzvērtīgos modos, kas pārsvarā skan atsevišķi. Skaņdarba pirmā un otrā daļa ir ātrā tempā ar motorisku kustību, kas aug intensitātē un sasniedz negaidītu kulmināciju – īsi akordi un garas pauzes (klusums kļūst svarīgāks par skaņu). Reprīzē sākotnējā kustība iegūst citu nozīmi – bez straujās degsmes tā skan teju kā sāpīga atvadu mūzika. Tad iestājas korāļa epizode. Pēc visa orķestra ekviritmiskām frāzēm atsevišķu instrumentu saucieniem un atbildēm jāskan kā ieslīgšanai no tagadnes pagātnē.”

Opusa nosaukumam ņemti pirmie vārdi no 130. psalma – “No dzelmes saucu Tev, mans Kungs”.

IVANOVŠ

Jānis IVANOVŠ komponē ***Poema luttuoso*** 1966. gadā. Intervijā Mintautam Ģeibakam (“Padomju Jaunatne”, 1966. gada 9. oktobris – komponista 60. dzimšanas diena) Jānis Ivanovš stāsta, ka pirms trim gadiem izlasījis Miervalda Birzes atmiņu vēstījumu un nu tapušas “reprodukcijas”.

Ģeibaka rakstā opuss definēts šādi – *Poema luttuoso*, neliela skumja poēma stīgu orķestrim, fragmenti no aprakstiem par koncentrācijas nometni Salaspilī. Ligita Viduleja recenzijā par *Poema luttuoso* pirmatskaņojumu žurnālā “Māksla” nosauc visu iedvesmas avotu spektru: “Sarunas ar Salaspils traģēdijas liecinieku rakstnieku Miervaldi Birzi, literārie darbi, Salaspils koncentrācijas nometnes pieminēja meti, Ģedimina Jokūboņa monumentālais, akmenī cirstais pieminēklis fašisma upuriem Pīrčupē atdzīvināja komponista atmiņas un kara gadu pārdzīvojumus (Salaspilī gāja bojā arī komponistam tuvi cilvēki, viņa audzēkņi un darba biedri).”

Interesanti, ka par lietuviešu tēlnieku Ģediminu Jokūboni (*Jokūbonis*, 1927–2006) un viņa Pīrčupes māti Ļeņina prēmiju komitejā referējis tieši Jānis Ivanovš – “par

vienkāršību un skaidrību, par domas dziļumu un granīta cietību". Te Ģeibaks atsaucas uz Ivanovam veltīto Vizbulītes Bērziņas monogrāfiju "Dzīves simfonija" (1964).

Un vēl viena recenzija piesaista mūsu uzmanību. "Literatūras un Mākslas" 1966. gada 17. decembra laidienā Joahims Brauns raksta:

"Gribas pievērsties vēl diviem momentiem, kas nāk prātā, klausoties Poēmu. Vispirms Ivanova tematisma daudzfunkcionālā būtība. Šajā Ivanova tēmu īpašībā atspoguļojas raksturīgākais, kas piemīt visai cilvēces garīgajai darbībai. Domas gauda vērtība ir tieši proporcionāla tām attīstības iespējām, ko tas satur. Ivanova tematiskais materiāls, kam dažkārt tika pārņemtas nenoteikti vispārējas kustību formas, kā tagad izrādās, satur gandrīz vai neierobežotas attīstības un iedarbības iespējas. Katrā jaunā darbā šis ivanoviskais tematisms atklāj jaunas, vēl nedzirdētas un neievērotas šķautnes. Tā tas ir arī Poēmā, kad it kā jau pazīstami tematiski gaudi iegūst pirmatnēju svaigumu un pilnīgi jaunas idejiski emocionālas funkcijas.

Un otrs – Ivanova formas attīstības plūstoši virzošā būtība. Šajā īpatnībā varbūt visvairāk izjūtams jaunais mūsu gadsimta mākslā. Izrādījās, ka Ivanova šķietamais fragmentārisms ir formas veidošanas princips, kurā atainojas mūsu dzīves dialektiskā daudzveidība, neapsikstošā atjaunošanās. Gribētos šo ivanoviskās formas raksturīgo īpatnību salīdzināt ar tendencēm citos mākslas veidos, piemēram, literatūrā, kur to pieņemts formulēt kā "apziņas plūsmu". Un arī šo īpatnību sastopam Poēmā, kur daudzie formas elementi sniedz mākslinieciskas vienotības ainu."

PERTS

Arvo Perta radošais mūžs dalās divos izteikti atšķirīgos posmos. Pirmajā posmā, kas sākās 60. gadu pirmajā pusē uzeiz pēc studijām Tallinas konservatorijā, Arvo Perts bija modernists un savās partitūrās lietoja tam laikam avangardiskus izteiksmes līdzekļus, izbaudīja dodekafonijas iespējas, lietoja kolāžas tehniku, vārdu sakot, uzvedās visai izaicinoši un pretī saņēma pilnīgi prognozējamu varas pārstāvju nelabvēlību.

Uzrakstījis *Credo*, 1968. gadā Arvo Perts uz laiku pārstāj komponēt (izņēmums ir Trešā simfonija un kantāte "Dziesma mīlotajiem"), studē viduslaiku un renesanses mūziku un garīgi briest jaunam dzīves posmam. ko simboliski iesāk, 1972. gadā pieņemot pareizticību un apprecot muzikoloģi Eleonoru.

1976. gadā Arvo Perts nāk klajā ar kompozīciju *Für Alina*, ko uzskata par komponista pašizveidotā tintinnabuli jeb zvaniņu stila pirmo opusu. Divu gadu laikā top tādi hiti kā *Fratres*, *Arbos*, *Tabula rasa*, *Canto in memoriam Benjamin Britten* (1976. gadā mūžībā aizgājušais Britens Pertam bija sevišķi tuvs autors, un Britena ietekmes labi dzirdamas Perta mūzikā) u. c.

Perta jaunā mūzikas valoda ir vienkārša, plašam cilvēku lokam saprotama, matemātiski ērti aprakstāma, vārdu sakot, nekā lieka – tikai pati nepieciešamākā informācija, kas vedina uz introvertu pašizpēti vai arī vienkārši ierosina ļaušanos meditāīvai neko nedomāšanai.

Fratres, kas sākotnēji top ievērojamā igauņu interpreta Andresa Mustonena vadītā ansambļa *Hortus musicus* stīgu un pūtēju sastāvam, laika gaitā piedzīvo neskaitāmas transformācijas dažādiem instrumentu sastāviem.

Arvo Perts saka: "Mūzikas augstākā vērtība manā ieskatā ir ārpus paša skanējuma. Noteiktu mūzikas instrumentu raksturīgā skaņa ir mūzikas daļa, taču ne pats svarīgākais elements. Ja tas būtu svarīgākais, es kapitulētu mūzikas būtības priekšā. Mūzikai jāspēj pastāvēt pašai par sevi ... divas, trīs skaņas ... būtība ir šajās skaņās neatkarīgi no instrumentiem."

Versija solovijolei, stīginstrumentiem un sitaminstrumentiem tapusi Perta ievērojamā tautieša, pēc kara uz Zviedriju emigrējušā izcilā komponista Eduarda Tubina (1905–1982) piemiņai.

ČAIKOVSKIS

1880. gadā, kad komponēta **Serenāde Domažorā, Pēteris ČAIKOVSKIS** jau ir četru simfoniju, vairāku operu (toskait "Sniegbaltīte" un "Jevgeņijs Oņegins"), baleta "Gulbju ezers" un citu vairāk vai mazāk populāru darbu autors. Komponists ir paspējis pārtraukt darbu konservatorijā, neveiksmīgi apprecēties un pēc divu mēnešu kopdzīves izšķirties, pārciest nopietnas veselības problēmas (uz nervu pamata) un izdarīt vairākus mēģinājumus pamest Maskavu, gan dodoties uz Krievijas laukiem, gan uz Vakareiropu.

1880. gads izrādās ražīgs – Čaikovskis komponē citstarp arī "Itāļu kapričo", svētku uvertīru "1812", Otro klavierkoncertu. Serenāde Domažorā, pēc krievu muzikologa Borisa Asafjeva domām, ir skaņdarbs "pusceļā starp svītu un simfoniju". Te skaidri dzirdama Čaikovska tieksme uz klasicismam raksturīgu domāšanas skaidrību, kā arī vēlme rietumniecisku pieeju mūzikai savienot ar krievu tautas mūzikas elementiem (serenādes pēdējā daļā). Vērīgs klausītājs pamanīs, ka vairāki melodiskie motīvi stipri radniecīgi un pārceļo no daļas uz daļu. Komponista daiļrades speciālistiem labpatīk šīs serenādes uzbūvē ieraudzīt bēthovenisku modeli – no (formas aspektā) nepilnīgas pirmās daļas uz ceturto daļu, kas uzbūves ziņā ir pati pilnība.

KUZMA

Klarnetists un diriģents **Guntis KUZMA** ir LNSO diriģents un JVLMA docents, Pūšaminstrumentu klases vadītājs. Bijis LNSO klarnēšu grupas koncertmeistars no 2008. gada līdz 2014. gadam. LNSO spēlē kopš 2002. gada. No *Sinfonietta Rīga* dibināšanas 2006. gadā līdz 2015. gadam – šī orķestra pirmā klarnete. Ar panākumiem piedalījies festivālos un konkursos. Labprāt spēlē dažādos kameramūzikas projektos, daudz uzmanības pievērš laikmetīgajai mūzikai. Nominēts Lielajai mūzikas balvai 2012 kategorijā "Par izcilu darbu ansamblī".

Apguvis simfoniskā orķestra diriģēšanu JVLMA docenta Mārtiņa Ozoliņa klasē (bakalaura grāds 2014. gada jūnijā), patlaban studē JVLMA maģistrantūrā pie Andra Vecumnieka.

Guntis Kuzma kā solists piedalījies vairāku klarnetkoncertu pirmatskaņojumos: Kristapa Pētersona "Ligeija", Alvila Altmaņa *Concertino*, Riharda Zaļupes *Sequenza Transformed*, Andra Dzeniša *Urban Translated*, Mārites Dombrovskas abi klarnetes koncerti. Veicis virkni solo un kameramūzikas pirmatskaņojumu, to skaitā Alvila Altmaņa Klarnetes kvintets, Rolanda Kronlaka Ice Age, Georga Pelēča "Rundāles kvintets", Romualda Jermaka miniatūras. Kā diriģents uzstājies ar *Sinfonietta Rīga*, *Sinfonia Concertante*, LNSO un Liepājas Simfonisko orķestri.

SARKISJANS

Vijolnieks **Georgs SARKISJANS** savā mūziķa ikdienā apvieno regulāru koncertēšanu Vācijas orķestros, dažādos kameransamblu sastāvos un LNSO, kur kopš 2015. gada rudens viņš ir orķestra koncertmeistars (orķestra mūziķis – kopš 2013. gada).

2016. gada maijā Georgs sniedza spožu solokonzertu ar Baha, Hindemita, Onegēra mūziku un par šo koncertu tika nominēts Lielajai mūzikas balvai 2016 kategorijā "Par izcilu sniegumu kameramūzikā".

Liela nozīme ir Sarkisjana pedagoģiskajam darbam, kas ietver kultūras diplomāta misiju, – ņemot talkā Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā apgūtos pedagoģiskos principus, viņš savu pieredzi nodod tālāk jaunajiem mūziķiem paša un domubiedru dibinātajā privātajā mūzikas skolā *Akademie für Musik am Rhein*.

Georgs spēlējis tādu diriģentu vadībā kā Ivāns Fišers, Ingo Meczahers, Vladimirs Fedosejevs, Johanness Gorickis, Anu Tali, Aleksandrs Šellijs. Viņš spēlē arī *Die Deutsche Kammerakademie Neuss am Rhein* orķestrī un Bohumas simfoniskajā orķestrī. Kopā ar dažādiem orķestriem kā solists atskaņojis vairumu klasisko pamatreperuāra vijolkonzertu. Kā kameramūziķis Georgs plašākā apvārsni debitēja 2010. gadā Bonnas Bēthovena zālē koncertcīklā *Young Stars*.

ŠERKŠNYTĒ

Raminta ŠERKŠNYTĒ first appeared as a vivid presence on the Lithuanian musical scene in the last decade of the last century and has up till now successfully maintained her position as one of the best known Lithuanian composers of recent times. In her creative work the language of postromantic music combines in a way that is individual to her with certain stylistic features of (post)minimalism, jazz, and the avant-garde.

From her very first pieces, the composer's music surprised one by its intense emotional expression and rationally composed structures, the one in harmony with the other, with her mastery of form and instrumentation, with a complicated cobweb of rhythmic textures and an instinctive feel for harmony, resulting in the unusually strong artistic impression left by her work.

The main sources for the composer's inspiration are the broad spectrum of psychological states and original musical archetypes: ranging from calm, meditative, mysterious, mystical, nostalgic, melancholic to dramatic expression and outbursts of vital energy. On the other hand, many of her compositions remind one of painted musical landscapes, inspired by an exalted reflection on nature.

Raminta Šerkšnytė about *De profundis*: "It is a highly expressive monothematic piece of three sections, dominated by a gloomy and dramatic mood. Its basis – an interval of minor third and a symmetric rhythm formula based on sixteenth-notes. Twelve notes are divided into two equivalent modi, which mostly sound separate. The first and second sections are of rapid tempo (Allegro molto, Presto), an impetuous, restless character and of a motor movement growing in intensity, which reaches unexpected climax – short chords and long rests (rests become more important than a sound). In the recapitulation (Allegro. Adagio) the initial movement acquires

another meaning – without its impetuosity, it sounds like a painful farewell music. And it is here that choral episode appears. After equirhythmical phrases of the whole orchestra, calls and responses of separate instruments should sound as it some sinking from the present into the past.”

IVANOVŠ

Jānis IVANOVŠ is an eminent Latvian composer. His list of works includes 21 symphonies, one-movement symphony pieces, concertos for the violin, cello, and the piano, instrumental chamber music, a few solo songs, pieces for the piano, and an array of *a cappella* vocalises for a choir.

Ivanovs wrote his *Poema luttuoso* in 1966. In an interview with Mintauts Ģeibaks in honour of the composer’s 60th birthday (magazine *Padomju Jaunatne* (‘Soviet Youth’), 9 October, 1966 issue), he describes the piece as a ‘reproduction’ of Miervaldis Birze’s biographical account he had read three years earlier.

Ģeibaks’ article defines *Poema luttuoso* as a small-scale melancholic poem for string orchestra –parts of reports on Salaspils concentration camp. In her review of the first performance of *Poema luttuoso* in magazine *Māksla* (‘Art’), Ligita Viduleja enumerates the whole array of inspiration sources: ‘Conversations with writer Miervaldis Birze who witnessed the Salaspils tragedy; literary fiction; sketches of the Salaspils concentration camp memorial; Gediminas Jokūbonis’ monumental stone monument in Pirčiupiai, dedicated to victims of fascism, – it all served to revive the composer’s memories and wartime experience (Ivanovs’ students, colleagues and other close acquaintances died in Salaspils).’

Notably, Jānis Ivanovs happened to be the one to give a report on Lithuanian sculptor Gediminas Jokūbonis (1927-2006) and his monument *Mother of Pirčiupiai* at the Lenin Prize committee: ‘For simplicity and clarity, for conceptual profundity and stone-hard resistance.’ Here Ģeibaks refers to *Dzīves simfonija* (‘The Symphony of Life’, 1964), Vizbulīte Bērziņa’s monograph on Ivanovs.

PÄRT

Arvo Pärt is the most popular Estonian composer in the world, famous for his own sonic paradigm or *tintinnabuli*. It’s the composition technique based on the idea of tinklers interplaying in various combinations as a kind of allusion to Hermann Hesse’s *Glass Bead Game*. In the beginning of his career, Pärt lived and worked in his native Estonia, but in 1980 he moved to the West – to Vienna and then Berlin. He was quite an ardent modernist at first, and the Communist government disliked him. Since 1975, he’s adopted a sacral paradigm and become a builder of some metaphysical musical space. He’s been a cult composer for several generations. In *tintinnabuli* or the tinklers’ style, self-invented mathematical proportions of the sounds are of great importance, and the same should be said of simple, still effective harmony successions or a kind of asceticism: a reserved, seemingly unsophisticated play where a single sound and silence itself are explored to dive into eternal questions of life.

Fratres was originally written for *Hortus musicus*, string and wind ensemble led by notable Estonian conductor and violinist Andres Mustonen; over time,

the composition underwent countless transformations adapting to a variety of instrumental arrangements.

Arvo Pärt: "The highest virtue of music, for me, lies outside of its mere sound. The particular timbre of an instrument is part of the music, but it is not the most important element. If it were, I would be surrendering to the essence of the music. Music must exist of itself ... two, three notes ... the essence must be there, independent of the instruments."

The arrangement for solo violin, strings, and percussions was dedicated to the memory of composer Eduard Tubin (1905-1982), Pärt's distinguished compatriot who emigrated to Sweden after the Second World War.

SARKISJAN

Georg SARKISJAN regularly performs with German orchestras and chamber ensembles as well as with the LNSO where he is the orchestra's Concert Master since 2015 (Georg joined the LNSO in 2013). He hands on his experience as a violinist to young musicians at the *Akademie für Musik am Rhein* private music school that he founded together with like-minded musicians. Georg's recital, featuring suites and sonatas by Bach, Hindemith and Honegger, led up to a nomination for the Latvian Grand Music Award 2016 for outstanding performance in chamber music.

The high quality education that Georg received in Düsseldorf was enriched by youth orchestra projects. Georg has performed with exceptional conductors like Iván Fischer, Ingo Metzmacher, Vladimir Fedoseyev, Anu Tali a.o. As a soloist he has performed most of the classical repertoire for the violin. As a chamber musician, Georg made his debut at the *Young Stars* concert cycle in 2010 at the Beethovenhalle in Bonn.

KUZMA

Clarinetist and conductor **Guntis KUZMA** is the LNSO's conductor and Head of the Wind, Brass and Percussion Department of Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music. He was the principal clarinetist at the LNSO from 2008 to 2014 and at the State Chamber Orchestra *Sinfonietta Rīga* from 2006, the year it was established, to 2016.

Guntis Kuzma began his conducting career in 2007. Guntis led the premiere of Marina Gribinčika's oboe concerto *Voyager* in one of his first concerts with *Sinfonietta Rīga*. He regularly conducts the *Sinfonia concertante* orchestra, whose concert programmes often include works by Latvian composers. Guntis Kuzma has stood in front of the LNSO conducting the orchestra's woodwind and string instrument ensembles, supporting emerging talents in the final of the Augusts Dombrovskis competition, conducting the premiere of Rihards Zaļupe's symphony *Namejs* in spring of 2015, leading the programme of Connesson, Séjourné and Stravinsky's music, and conducting the concert-talks, presented by Latvian singer Goran Gora, in autumn of 2015.

In late 2016, Guntis Kuzma performed together with the Liepāja SO as a soloist and conductor simultaneously. Together with the LNSO, Guntis participated in the Grand Concert of Latvian Symphonic Music in February, 2017, performing *Dziedājums (Chant)* by Pēteris Plakidis for the first time in a long while, and premiering Gundega Šmite's *Accordion Concerto* (soloist Artūrs Noviks).